D•N 2/6 1949

Överraskningar i Paris

Det lär inte kunna bestridas att det varit med blandade känslor som västmakterna blickat fram emot utrikesministerkonferensen i Paris. Utsikten att konfrontera med en rad skrupellöst sovjetryska framstötar syftande till ockupationstruppernas bortdragande från Tyskland, avveckling av kontrollåtgärderna etc. var inte angenäm. Visserligen stod det klart att inte bara den allmänna meningen i västmakterna utan också en utbredd tysk opinion skulle ställa sig avvisande inför sådana förslag, men deras propagandavärde syntes likväl oförnekligt. Den ohämmade enhetspropaganda som på sistone bedrivits i den ryska kontrollerade östzonen med dess vädjan till — för att inte säga ockrande på — tyskarnas nationella lidelser pekade i samma riktning.

I själva verket har västmakternas farhågor varit fullständigt grundlösa. Så förefaller det i alla händelser att döma av de överläggningar om Tyskland enhet som stod först på Pariskonferensens dagordning. Dessa förhandlingar avslutades på tisdagen, då de fyra ministrarna beslöt att övergå till konferensens andra programpunkt: Berlin.

Det kanske mest anmärkningsvärda med det förslag för Tyskland enande som i Paris presenterats av utrikesminister Vysjinskij är att det också från tysk synpunkt och även vid en ytlig bedömning måste te sig ytterst motbjudande. Förslaget att gå tillbaka till Potsdamöverenskommelsen har av amerikanen Acheson betecknats som ett försök att vrida klockan tillbaka; för tyskarna — åtminstone västtyskarna — återkallar det minnet av ett elände som ändligen övervunnits och som man inte vill ha tillbaka. Annu egendomligare verkar det att Moskva inte vågat lansera östzonens tyska folkkongress (numera omdöpt till "nationella fronten") som grundval för en blivande tysk central myndighet, trots att folkkongressen helt står under kommunistisk kontroll. Orsaken torde vara enkel nog: om folkkongressen framförts som något slags östtyskt parlament, hade ryssarna inte kunnat undvika att också acceptera Västtysklands demokratiska folkrepresentationer, och där har kommunisterna inte mycket att hämta. Dessutom visade de miljontals nejröster vid de senaste valen till folkkongressen att en kraftig östtysk opposition bara avvaktar chansen att visa sin verkliga styrka — en chans som skulle ha erbjudits vid nya val under effektiv fyrmaktskontroll.

Utan tvivel har åtminstone sedan insikten om de tyska kommunisternas svaghet och å andra sidan behovet att hävda dessa kommunisters prestige varit ett svårt kryss för hr Vysjinskij. Han har av fruktan för konsekvenserna inte vågat ge folkkongressen någon makt, utan överlåtit denna åt vad som tämligen oklart kallas "de ekonomiska organen". Samtidigt har han vid behov slagit på trumma för folkkongressen och krävt företräde för dess ombud i Paris; ett krav som Acheson tillbakavisade med orden att han föredrog "få den ryska ståndpunkten direkt från hr Vysjinskij". På samma plan ligger den ryske utrikesministerns skryt över välstånd i Östtyskland och hans anklagelser mot västmakterna för utsugning av sina zoner. Mot bakgrunden av dessa utgjutelser framstår det ryska kravet på delaktighet i kontrollen av Ruhrområdet — och i de väldiga amerikanska investeringarna där — som en utomordentligt klumpig manöver.

Medan Sovjetunionens tyska politik, sådan den nu framlagts i Paris, verkar både reaktionär och tillkrånglad, har västmakternas program för Tysklands framtid burit en klart positiv prägel. Förslaget att tillämpa den demokratiska Bonnförfattningen i hela landet, att avveckla kontrollrådet och underställa Tysklands ekonomiska och politiska rörelsefrihet är entydigt och sunt. Förslagsställarna kan inte ha svävat i okunnighet om att deras program måste framkalla ett av hr Vysjinskijs välberäknade raseriutbrott. Men det är utan tvivel av stor betydelse att det nu är västmakterna som med sitt ärligt menade förslag inför hela den tyska opinionen kommit att framstå som de verkliga anhängarna av Tysklands enhet, medan Sovjetunionens påstådda enhetsnit visat sig vara tomma ord. Utrikesminister Vyjsinskij gjorde sitt bästa för att dölja den saken då han med dunder och brak avvisade västmakternas förslag, vilket han betecknade som "ett upprörande övervåld på alla demokratiska principer".

Överläggningarna om Tysklands enhet är nu avslutade och har givit till resultat att Tysklands delning framstår som ett mer omskrivt krångel än någonsin. På onsdagen övergick utrikesministrarna programenligt till att diskutera Berlin och därmed förknippade frågor. Det förefaller som om parterna inte heller på denna punkt skulle ha kommit varandra närmare.

Att Parisförhandlingarna hittills förlöpt resultatlöst är på intet sätt förvånande. Däremot hade man knappast väntat att Sovjetunionens försmädade och västmakternas förbittrade läge i Tyskland skulle komma till så påtagliga och omisskännliga uttryck som nu skett.

Förtroendeingivande pennor lovorda:

"Man kan varmt anbefalla denna gripande och varnande bok — innehåller verkliga pärlor . . ."
Doc. *Oscar Lövgren.*

"Boken torde kunna betecknas som en av Sven Lidmans yppersta — en lysande bok om stor ömklighet och mänsklig svaghet."
Chefred. *Jerker Thorén.*

"Den utgör en kröning av Sven Lidmans konstnärliga kreverk."
Chefred. *S. Neander-Nilsson.*

"Lidmans bok är ett väckelserop för alla kristna."
Prof. *C. Wastin.*

Sven Lidman

RESAN TILL DOMEN

10:e tusendet

6:50

En bok från NATUR och KULTUR *är en god bok*

Anhopade interpellationer

Ingen kan bestrida att hopsparandet av flera dussin interpellationssvar till riksdagens två sista dagar måste betaga debatterna deras rätta karaktär. Att regeringsledamöterna bär huvudansvaret därför att de har huvudinflytandet på saken är också alldeles uppenbart. De socialdemokratiska röster som velat trubba av klandret mot styresmännen har nöjt sig med att peka på oppositionens medansvar: dess riksdagsmän borde, heter det, inte fråga så förtvivlat mycket.

Det är en svag replik. Vad som kan invändas mot riksdagsmännens frågor är absolut inte att de skulle vara för många, men väl att de i åtskilliga fall borde ges en något annorlunda form. För den rena sakuppsyningen är den enkla frågan både det naturliga och det enda rätta. Den som önskar både en sakredogörelse och en upplysning om vederbörande statsråds inställning har i regel skäl att välja interpellationsformen för att möjliggöra en mångkantsdebatt efter svaret. Men om tyngden läggs alltför mycket på sakupplysningen, följer därmed risken att svaret av tekniska skäl fördröjs till dess aktualiteten förflyktigats. Hr von Friesens interpellation till hr Vougt om kryssaren "Gotlands" afrikanska resa erbjuder härvidlag ett lärorikt exempel. Genom att hänvisa till MO:s pågående utredning kunde försvarsministern formellt motivera både sitt dröjsmål och sin uraktlåtenhet att redovisa sin egen mening. Att tillgripa den metoden var ett reellt missbruk, karaktäristiskt för mannen, men det var möjligt att ge honom förevändningen.

När nu riksdagen tycks ha kommit i gång med reformer i arbetsättet vore det skäl att dess expertis toge de sista majdagarnas lärdomar till utgångspunkt för nya föreskrifter om frågor och interpellationer. Både Norge och Finland har inför särskilda frågestimmar, då enkla spörsmål skall besvaras inom kort tid efter framställandet. Många parlament har också regler om den tid som verkliga interpellationssvar får undanskjutas utan särskilda sakskäl för dröjsmålet. En sådan fastare reglering skulle sannolikt även hos oss bidra till bättre praxis, först vid utformningen av riksdagsmännens frågor, men främst när det gäller statsrådens svar.

Sverige-Amerika Stiftelsen

fyller i dagarna 30 år. Den har med stor framgång fyllt sin uppgift att skapa ökad kontakt mellan Sverige och USA, främst genom utbyte av stipendiater. Sammanlagt har omkring 1.000 stipendiater genom stiftelsens förmedling beretts tillfälle till studier och praktik i Amerika. Stiftelsen har också tagit viktiga initiativ på andra områden: till bildandet av Svensk-Amerikanska Nyhetsbyrån, till en rad svenska utställningar i USA och amerikanska utställningar i Sverige, till kurserna vid Stockholms högskola för amerikanska "veteraner" under de senaste åren. Summan av de förmedlade stipendierna och praktikantiikomsterna i USA är omkring 3,7 miljoner kronor, medan stiftelsens administrationskostnader under skedet uppgått till omkring 400.000 kronor. Stiftelsens verksamhet, som helt är beroende av enskilda insatser, är i dessa dagar av större vikt än någonsin förut, eftersom USA blivit icke blott världens politiskt och ekonomiskt främsta stat, utan även ett vetenskapligt och intellektuellt centrum.

PRESSGRANNAR

Riksdagens "fantastiska" arbetsresultat att verkligen bli färdig. i maj beror inte på de nya arvodesregleras, försäkrar talman Åkerberg i Örebro-Kuriren (s), utan på bättre organisation. Men:

Allt är inte gjort som kan tänkas i den vägen. Om talmän och kamrar söker spänna bräcferna så kan de göra mycket mer. Faktiskt började inte det egentliga arbetet i år förrän fram emot påsk. Om man lägger märke till att det går att arbeta även i början av riksdagen så går det mycket bra att få slut på riksdagen på 5 månader. Man bör uppenärkamma att de allra flesta större frågor samlats till slutvecklaren. Det är inte nödvändigt. Varför skall regeringen spara alla stora frågor till slutet av riksdagen? Och varför skall riksdagens utskott ligga på de stora frågorna till slutspurten?

I själva verket vittnar de kritiska frågorna om att arbetsorganisationen varit allt annat än förnöjelig. Med den måttlign ambitionsbörda som förelegat i vår borde riksdagen — med god organisation från dess egen och regeringens sida — ha kunnat hinna med hela årsackordet redan under den förkortade vårsessionen.

Interpellationen om "Gotland" besvarades av hr Vougt först på riksdagens sista dag och på ett sätt innehållstomt sätt som möjligt. Svenska Morgonbladet (fp) är en av de många tidningar som efterlyser försvarsministerns m e n i n g om det passerade:

Det speciella fallet har intresse förnämligast om det återspeglar allmänna missförhållanden. Kryssarens gamla kastvindsnedr kvar inom det militära, kan man med fog som det socialdemokratiska huvudorganet tala om en övre och undre värld inom sjövapnet, är demokratin så långt möjligt genomförd inom försvaret eller är den det inte? Det är dessa frågor man hade önskat ett bestämt svar på från en civil försvarsminister, som desutom är socialdemokrat. Men man fick tyvärr inga bestämda svar.

Om anledningen är den att hr Vougt icke har bildat sig en egen personlig uppfattning om dessa ting, så är detta beklagligt, tillskärper den elterade tidningen och tillfogar:

Men man kan gå ett steg längre och säga : om hr Vougt icke tillgjorde ansett sig böra inglende studera dessa frågor inom försvaret, så borde ju i varje fall kryssaren Gotland aktualiserat detta studiebesök och han borde åtminstone ha kunnat säga von Friesen och andra kamrarna : jag skall göra allt vad på mig ankommer att fortast möjligt få en sammanhängande bild vid läget, då även enligt min mening andan inom försvaret bör vara det viktigaste momenten i hela försvarsfrågan.

Hr Vougt drar sig, nu liksom tidigare, för att inta verkliga ståndpunkter. Att svepa in det som andra gör i behagliga rolsmöjor tycks vara denne ministers ambition i livet.

Man skulle bara täska sig Ny Dags reaktion om någon icke kommunistisk tidning hade behandlat de redaktionsanställda på det sätt som nu betyrta, reflekterar Vestmanlands Läns Tidning (fp) och fullföljer jämförelsen i ironiska vändningar:

Men, som sagt, det är inte lätt för den fattige. Det är knappt för litet var av dem som skall arbeta i den kommunistiska vinägården. Man får tvista sig för den lön man nu med att man knogar för en god sak. Idealisten får fylla i, där penningen inte förslår. Idealisten var det ju — som så kommer en inbjuden att berätta, har det ser ut i den idealistiska togen av mångfaldiga gånger sin fru till chef för partiets kvinnosektion, Fritjof Lagerstedt, enligt uppgift, partiets kreativ betrodde diktator, har satt sin fru som chef (till namnet) för partiets bokförlag med undersköjutande av en syster till Vougt som ju redan gjorde jobbet. O. s. v. i samma stil! Så beskrivs gångarna har över lag placerat sina fruar på betalda poster i kanslet, eftersom av saklig meriter. Hela gänget tycks vara sakkt och tjänat med dyra, Precis som i familjeblog av i Ny Dag ofta utskällt sort!

Allt detta medan de verkligt fattiga och verkligt idealistiska partivännerna betsas till den ena kraftansträngningen efter den andra för att hålla "rörelsen" i gång.

Anslutningen till Europarådet måste tolkas som ett nytt steg bort från den svenska regeringens i princip vidhållna, men i praktiken ohållbara isoleringslinje, framhäver Västerbottens-Kuriren (fp):

I sitt förord för svensk anslutning till Europarådet låtsas utrikesministe ter Undén varken om att den reellt betyder ett avsteg från den helt obundna utrikespolitikens linje, som han tidigare förfäktat, eller att man på östmaktshåll kommer att uttolka det som ett klart svenskt ställningstagande för västsidan. Det gjorde redan de svenska kommunisterna. Men det är en för hr Undén själv obehaglig distans och man kan knappt förstå att han överlåter åt andra att dra den. Utvecklingen har redan överkommit hans tankekonstruktioner. Sverige har naturlig samhörighet med den demokratiska västern och inträdet i Europarådet befäster bara detta faktum. Det rent praktiska omöjligheten för oss att ställa oss utanför detta samarbete understryker samtidigt på vilket komplicerade och svevsiga grunder den opinion vilar, som förkommer att Sverige kan ställa sig vid sidan av och inte låtsas om motsättningen mellan öst och väst.

Visserligen tvistar hr Undén sig nu med att Europarådet skall få sitt huvudsakliga verksamhetsområde på den ekonomiska politikens område. Men det är ingen hemlighet, att hela Europaprovisen siktar på åstadkommandet av ett samordnat och konsoliderat Västeuropa.

Riksfältherren som finansman

ERIK GRILL: Jakob De la Gardie. Aftonstunnen och politikern 1608 –1636.

Wettergren & Kerber. Pris 12 kr.

JACOB DE LA GARDIES biografi har lyande konturer. Han är den ende svenske kringare som varit kommendant i Moskva, låt vara för en kort tid. Till brud vann han den sköna Ebba Brahe, som Gustav II Adolf förgäves uppvaktat. Som riksmarsk bidrog De la Gardie till att skapa den svenska härorganisation som sedan upphäva vår stormaktsställning.

Konturerna stär fast, men de tilfylles i föreliggande avhandling med överraskande personliga drag: Jacob De la Gardie — jämställen och kritiken av Gustav Adolfs och Axel Oxenstiernas krigspolitik, den durkdrivne affärsmannen och profilören av kronans medel. Och det är, vill att märka, ej alls fråga om någon bärsärkagång mot officiell patriotisk historieskrivning. Skildringen präglas i stället av flärdfri, ja, asketisk nyktethet i sin kungs, sparsamt dokumenterade avfattning.

Man bör minnas att Vasatidens Sverige ur europeisk synvinkel tedde sig som ett kolonialland, dit mer eller mindre rollösa element sökte sig för att göra lycka. Jacob De la Gardies far var en sådan framgångsrik kondottiär. Tyvärr efterlämnade han icke något guld. Sonen reparerade nu i hög grad denna skada genom att utpressa vilkliga förråd av sobelskinn under sin krigarperiod i Österuropa. Vi får vidare berättat hur han investerade detta sitt kapital i län till svenska staten, vilka honorerades med att De la Gardie erhöll lukrativa uppbördsarrenden. Avkastningen av dessa placerade han merendels i synnerligen räntabla spannmålsaffärer, och när denna konjunktur tog slut lade han sakförståndigt och framgångsrikt ned sitt ymniga kapital i svensk bruksrörelse.

Det kan knappast förnekas att dessa transaktioner bildar en bakgrund till De la Gardies motvilja mot Gustav Adolfs krigspolitik mot Polen, villen störde vår handel med det spannmålsimporterande Holland. Likaså kan det ej bestridas att hans ekonomiska intressen spelat en viss roll när han tråget ivrade för fred i Tyskland som ledamot av förmyndarregeringen för Kristina.

Just därför att De la Gardie var en lukkfull ekonom lyser nar man visserligen till hans ord när han talar om svårigheten att finna medel till krigen och om deras förstörande verkan på riksaffärerna. Dock är det svårt att utan vidare ac-

Jacob De la Gardie

ceptera hans mening att Sveriges reputation var en ingifvenhet av underordnad vikt i en farlig tid och att helt underkänna Gustav Adolfs och Axel Oxenstiernas bedömande av riskerna för Sveriges trygghet och protestantismens sak.

En kurlös vetenskaplig tvistefråga är om och i vad mån De la Gardies förkärlek för sitt franska ursprungsland spelat honom fula spratt vid två tillfällen. Det ena var när han under fredsunderhandlingarna med Polen år 1635 på förhand tycks ha anförtrott Sveriges yttersta prutmän åt det franska sändebudet d'Avaux, som i sitt lands intresse fungerade som medlare. De la Gardies andra felgrepp inträffade när han i en stor statlig transportaktion skänkte sitt oinskränkta förtroende åt en annan fransman, Mazalet, som dök upp ur det obekanta och sedan lika hastigt försvann i dunklet. Det är i varje fall ett sammanträffande som gör det svårt att frikänna den illustre riksmarsken från en viss fallbesse för den gyllaka extraktionen.

De la Gardies brist på intresse för de polska förhandlingarna förklaras för övrigt delvis av hans just då aktuella engagemang i affären Mazalet.

På De la Gardies tilskyndan beslöt nämligen svenska regeringen den 11 april och den 14 maj 1635 att utarrendera kronans krut- och salpeterverk och samtliga bergverk till den obskyre Mazalet. Motivet var att denne uppgav sig kärna till hemliga metoder att snabbare, billigare och i större mängd bruka sistnämnda tillgångar. Tilliggas bör att Axel Oxenstierna var frånvarande och höils utanför saken. Men den 6 maj ingick De la Gardie och hans kollega, riksamiralen Carl Carlsson Gyllenhielm, en överenskommelse med Mazalet om att dela den blivande vinsten av företaget, så att Mazalet fick hälften och de båda andra var sin hälft av återstoden. Underförstått var att förslår. Idealisten var det ju — som så kommer en inbjuden att berätta, har det ser ut i den idealistiska togen av mångfaldiga gånger sin fru till chef för partiets kvinnosektion, Fritjof Lagerstedt, enligt uppgift, partiets kreativ betrodde diktator, har satt sin fru som chef (till namnet) för partiets bokförlag med undersköjutande av en syster till Vougt som ju redan gjorde jobbet. O. s. v. i samma stil! Så beskrivs gångarna har över lag placerat sina fruar på betalda poster i kanslet, eftersom av saklig meriter. Hela gänget tycks vara sakkt och tjänat med dyra, Precis som i familjeblog av i Ny Dag ofta utskällt sort!

Allt detta medan de verkligt fattiga och verkligt idealistiska partivännerna betsas till den ena kraftansträngningen efter den andra för att hålla "rörelsen" i gång.

Anslutningen till Europarådet måste tolkas som ett nytt steg bort från den svenska regeringens i princip vidhållna, men i praktiken ohållbara isoleringslinje, framhäver Västerbottens-Kuriren (fp):

I sitt förord för svensk anslutning till Europarådet låtsas utrikesministe ter Undén varken om att den reellt betyder ett avsteg från den helt obundna utrikespolitikens linje, som han tidigare förfäktat, eller att man på östmaktshåll kommer att uttolka det som ett klart svenskt ställningstagande för västsidan. Det gjorde redan de svenska kommunisterna. Men det är en för hr Undén själv obehaglig distans och man kan knappt förstå att han överlåter åt andra att dra den. Utvecklingen har redan överkommit hans tankekonstruktioner. Sverige har naturlig samhörighet med den demokratiska västern och inträdet i Europarådet befäster bara detta faktum. Det rent praktiska omöjligheten för oss att ställa oss utanför detta samarbete understryker samtidigt på vilket komplicerade och svevsiga grunder den opinion vilar, som förkommer att Sverige kan ställa sig vid sidan av och inte låtsas om motsättningen mellan öst och väst.

Visserligen tvistar hr Undén sig nu med att Europarådet skall få sitt huvudsakliga verksamhetsområde på den ekonomiska politikens område. Men det är ingen hemlighet, att hela Europaprovisen siktar på åstadkommandet av ett samordnat och konsoliderat Västeuropa.

förlöpt utomtitt i bokens slut, där Sävström enkelt och lättfattligt berättar hur det går till och uttrycker många åsikter, såsom att riksdagsarvodena är för låga, att systemet med förtroendevotum är olämpligt och att anförandena som lästes upp innantill är ett tråkigt oskick.

"Under min tid har det vid flera tillfällen hänt att ledamöter alltför kraftigt justerat sina yttranden", skriver Sävström. "Mer än en gång har det t. o. m. inträffat att en talare vid justeringen helt enkelt strukit någon del av sitt anförande, som blivit övertygande bemött av en efterföljande talare. Dennes invändningar har härigenom kommit att hänga i luften."

Invändningsfritt är inte Sävströms försvar för systemet med voteringsklocker, vilket betyder att riksdagsmännen lugnt kan gå ifrån plenisalarna under pågående debatt, för de kallas ändå tillbaka när det ska bli omröstning och röstar då utan hänsyn till den debatt som de inte hört på. Sävström menar att riksdagsmännen inte kan sätta sig in i alla frågor, utan måste lita på meningsfränder, och att de måste få äta lunch. Båda argumenten verkar otillräckliga: de meningsfränder kammarledamöterna litar på hinner väl knappast tala om för de intrasande kamraterna om de blivit omvända under debatten (fast det blir de sällan, för dessa meningsfränder är oftast just ledamöterna i överbliven utskott, och de kan ju inte gärna lopa ifrån den ståndpunkt de en gång intagit i tryck; det är också nästan omöjligt att få rätt mot ett enhälligt utskott, hur välfalig och övertygande man än är i debatten). Argumentet om bristen på lunchpaus är kuriöst: varför inte införa en sådan i stället?

Boken innehåller också många ordagrant återgivna anföranden, som inte är lika roliga som anekdoterna, och slutar med en appell på två sidor "Till Sveriges ungdom", där Sävström talar om att vi nu går mot en ny tid och att det är ett livsintresse att göra vad som står i vår makt för att förhindra urartning av demokratin och bevara dess grundliggande principer, för att uppehålla yttrandefrihet, tryckfrihet och medborgerlig frihet. Vårt moderna samhälle behöver ungdomens hjälp för bevarande av en sund och lycklig utveckling, säger han.

Det är mycket sant och mycket riktigt och kommer nog att skörda berättigat bifall.

Ernst L. Ekman

Priskontorens personal befarar indragningar

Företrädarna vid landets 27 priskontor framhåller i en gemensam skrivelse till folkhushållningsnämnden att även om priskontoren inte är döa inför att avveckling nas ändock känner hotet om att en sådan kan komma och en indragning av personal bli aktuell. Man önskar därför garantier redan nu för att personalen vid en eventuell avveckling blir omplacerad och att den får möjlighet att behålla sin personalen vid de centrala krisorganen.

Stadshuset i Gävle är trångbott, och staden lämnar inköpa en fastighet vid Strandgatan för 170.000 kr. Sällare är Gästrikland brandstodsbolag. Avsikten är att bygga ett stadshus på platsen, eventuellt med en underjämg eller en bro över till stadshuset. (DN, Gävle.)

THE SVEDBERG tar Kodak till hjälp

och fotograferar kosmiska elektroner i Uppsala-elektromagneten

Nobelpristagaren professor The Svedberg har i samarbete med professor Blackett i Manchester och professor Occhialini i Bryssel använt Kodaks specialplåtar vid fotografering av kosmiska elektroner i den stora elektromagneten vid fysikalisk-kemiska institutionen i Uppsala.

Detta är ett bland många exempel på Kodakprodukternas användning för vetenskapliga ändamål. Omkring två tredjedelar av Kodaks hela produktion tjänar vetenskaplig forskning, industriell utveckling och annat främjande av de mänskliga levnadsvillkoren.

Kodak

HASSELBLADS FOTOGRAFISKA AB

MARTINI världsmärket för VERMOUTH

TORR eller SÖT

Begär ej en vermouth - begär en MARTINI

H. M. Konungens Hovleverantör

Obs! 1/1 literbuteljer

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.